

Alkalom szerinti zsoltárok.

Reggel. V., XIX., XXX., LXV., LXXVII., XC., CXIX.,
CXXX.

Estve. XVI., XXIII., XXXIV., XLII.

Adventben. L.

Karácsonban. VIII., L., C, CV.

Új-esztendőben. LXV., CIII.

Nagy-Pénteken. XVI., XLII.

Húsvétban. XVI.

Aldozóban. VIII., XXIV.

Pünköstben. XIX., XXXIII., LXV., LXXXIV.

Töredelmesek. XXXVIII., CXXX.

Úri vacsorakor. XXIII., XXXIV., CXXX.

Úri vacsora után. XXIII., CIII., CXXXVIII.

Fejedelemért. LXI., LXXV.

Betegségben. XXXVIII., XC.

Gyógyuláskor. XXX., LXXXVI.

Szükségkor. XXXIII., XXXIV.

Bőségkor. LXV.

Háborúkor. LXII.

Temetéskor. XXXIII., XC.

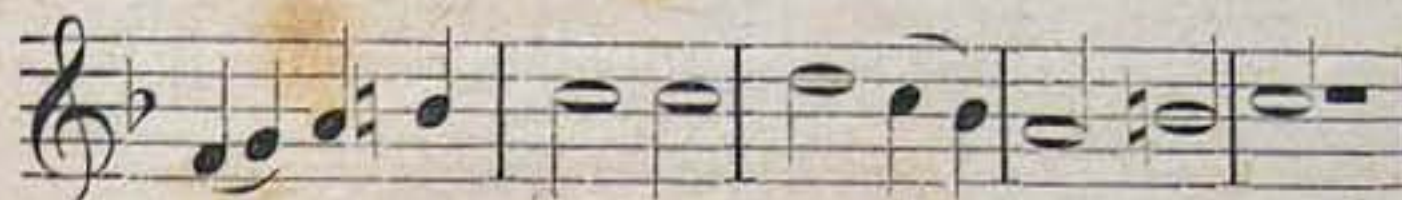
J e g y z é s.

A Zsoltárok felett a »C. M.« Clemens Marót nevét,
a »T. B.« Theodorus Bézaét jelentik.
Ezek foglalták a Zsoltárokat francia versekbe.

I. ZSOLTÁR. C. M.

A ki nem jár hit-le-nek ta-nácsán,

És meg nem áll a bú-nö-sök ú-tán:

A csú-folóknak nem ül ő szé-ké-ben,

De gyönyörködik az úr törvé-nyé-ben,

És arra gond-ja mind éjjel nappal:

Az ily ember nagy-boldog bizonynyal.

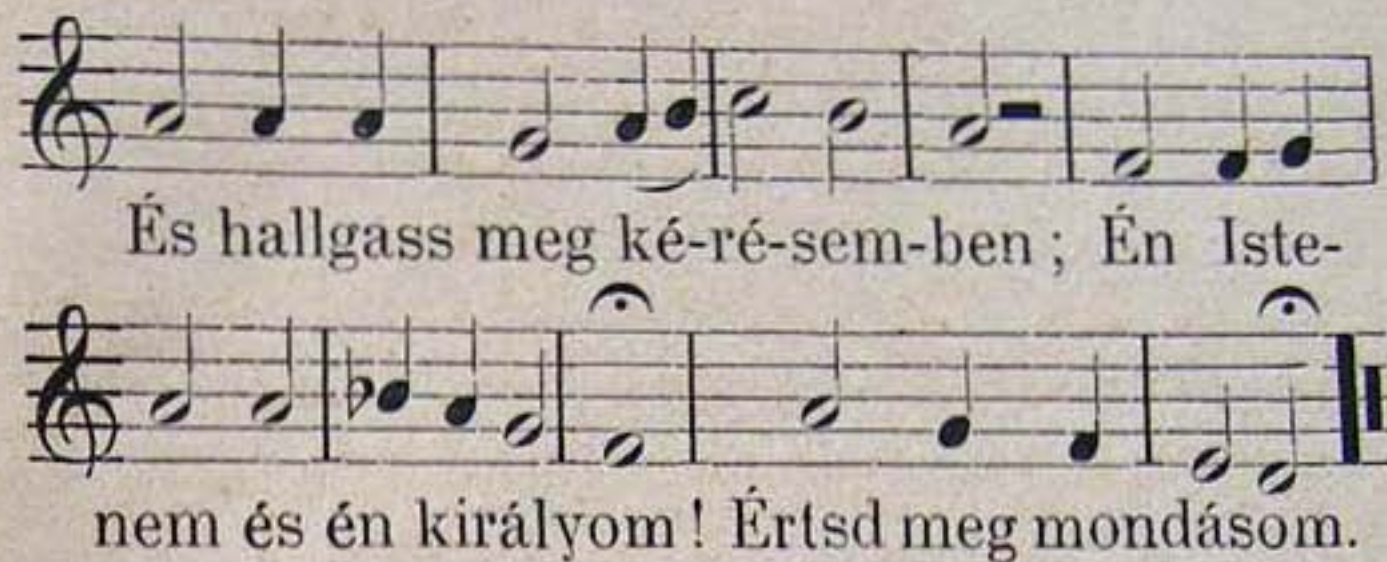
2. Mert ő olyan mint a jó termő-fa,
Mely a vizek mellett van plántálva.
Ő idejében meghozza gyümölcsét,
És el nem szokta hullatni levelét:
Eképen a mit az ember végez,
Minden dolgában megyen jó véghez.
3. De nem ilyen vannak a gonoszok;
Hanem mint az apró por és polyvák,
Melyek a széltől széllyel ragadtatnak:
Igy az ítéletben meg nem állhatnak
A gonoszok; és kik bűnben élnek,
Az igazak közt helyet nem lelnek.
4. Mert az Isten ismeri útjokat
Az igazaknak, érti dolgokat,
Azért mind örökké ők megmaradnak;
De a kik csak a gonoszságban járnak
Azoknak nyilván mind elvész útjuk;
Mert Istennek nem kell az ő dolgok.

V. ZSOLTÁR. C. M.

Úr Isten! az én i-mád-sá - gom

Kér-lek ve - gyed fü - le - id - be,

És hallgass meg ké-ré-sem-ben; Én Iste-

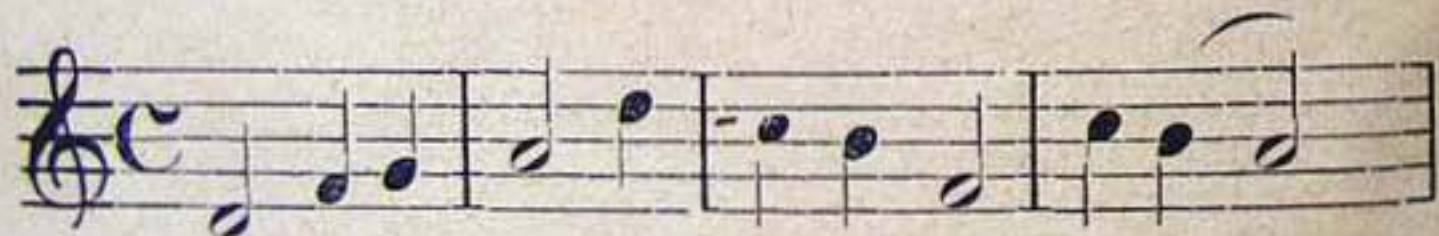
nem és én királyom! Értsd meg mondásom.

2. Tekintsed meg esedezésem,
És halld meg kiáltásomat,
Midőn hívlak királyomat,
Meghallgatod én könyörgésem,
Bizonynyal hiszem.
3. Jó reggel meghallgatsz engemet
Uram! még viradta előtt,
Idejébb mint a nap feljött,
Elődbe számlálom ügyemet,
Várván kegyelmet.
4. Mert te egyedül vagy oly jó Isten,
Kinek a gonoszság nem kell;
És a ki gonosz bűnben él,
Nem mehet hozzád semmiképen,
Mig él vétekben.
5. A kábák és az esztelenek
Nem állhatnak színed előtt;
Gyűlölsz minden gonosztévőt,
És tőled távol üzettetnek
Az illetének.
6. Én pedig nagy- jó reménységgel
Béjöttem szent templomodba,

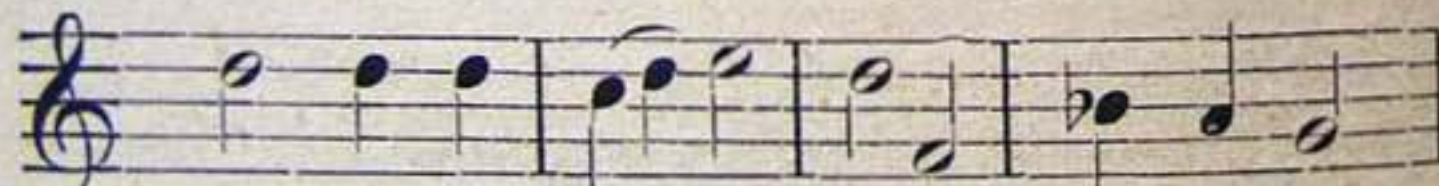
És imádlak szent házádban:
Nagy jóvoltodért félelemmel
Szolgállak szívvel.

7. Vezérlj uram igazságodban
Ellenségimnek láttokra,
Kik igyekeznek káromra;
Oktass, hogy a te útaidban
Járhassak jobban.
8. És hogy azok mind örüljenek,
A kik bíznak csak tebenned,
És szívből szeretik neved;
Engedd, hogy vígan felségednek
Énekeljenek.
9. Mert az igazat te megáldod;
Te nagy irgalmasságoddal
Környülveszed, mint paizzszal;
Minden gonosz ellen megtartod
És oltalmazod.

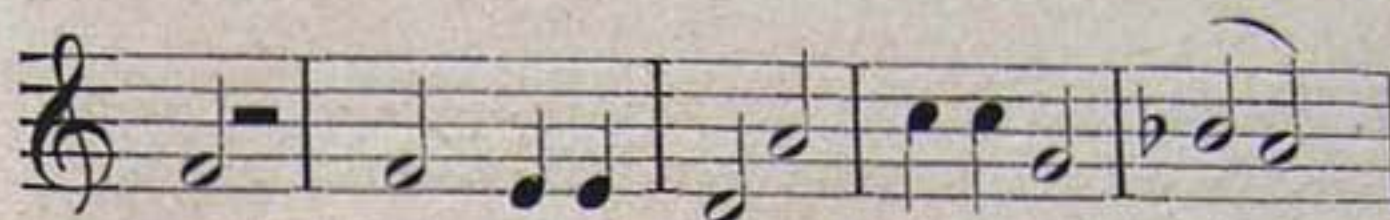
VIII. ZSOLTÁR. C. M.

Oh fel-sé-ges úr! mi kegyes Istenünk!

Mely csu-dá - la - tos a te ne-ved ne-

künk; Nagy dicső-sé-ged ez egész föld-re

Ki-ter-jed és fel - hat az e - gek - re.

2. Dicsérnek téged még a csecsszopók is,
Szájokban viselik nevedet ők is;
Kik által ellenséget megejtesz,
És bosszúállót megszégyenítesz.
3. Nagyvoltát ha megnézem dolgaidnak,
Melyeket a te ujjaid formáltak:
Az eget, holdat, a fényes napot,
És szép renddel a sok csillagokat,
4. Csudálván mondom: micsoda az ember?
Ki tetőled ennyi dicsőséget nyer;
De micsoda az embernek fia,
Kiről felségednek van ily gondja?
5. Az angyaloknál noha egy kevésbé
Kisebbé tőd; de nagy dicsőségessé
Teremtéd őtet és magasztalád,
Nagy dicsőségre felkoronázád.
6. Kezed munkáin őtet úrrá tevéd,
Hogy azokkal bírna, neki engedéd;
Valamint e világra teremtél,
Mindenedet lába alá vetél.

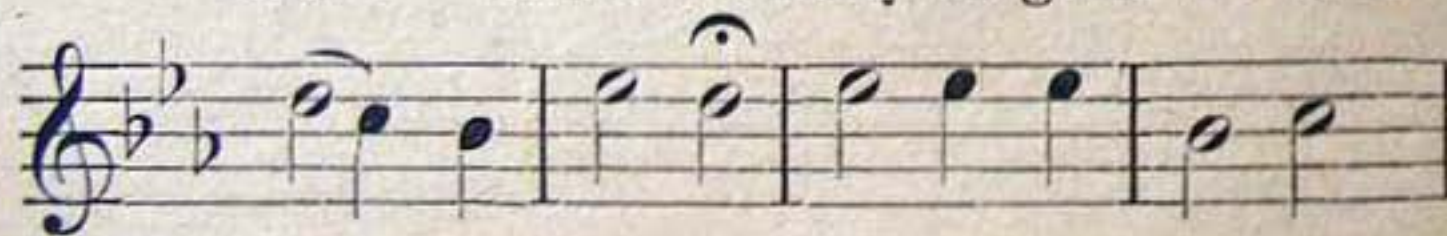
7. Juhot, ökröt és egyéb állatokat,
A hegyen és völgyön élő vadakat,
Kik az erdőkön széllyel legelnek,
Avagy a sík mezőkön tengenek.
8. És a repdeső égi madarakat,
Kik hangicsálnak szép mélédiákat,
És sok halait a nagy tengernek,
Birtokába adád az embereknek.

XVI. ZSOLTÁR. *C. M.*

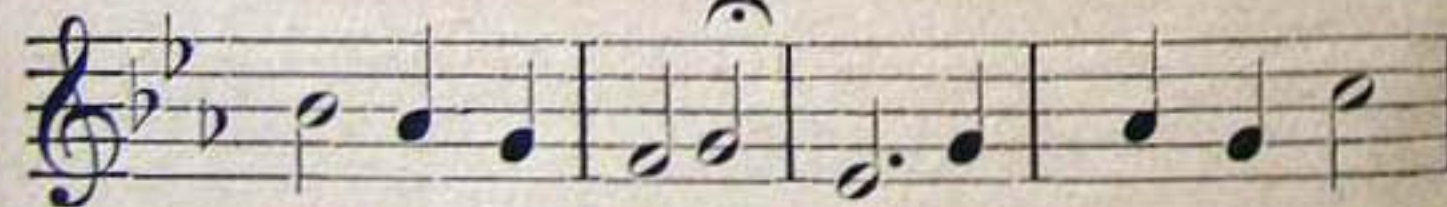
Tarts meg en - ge - met oh én Is - te -

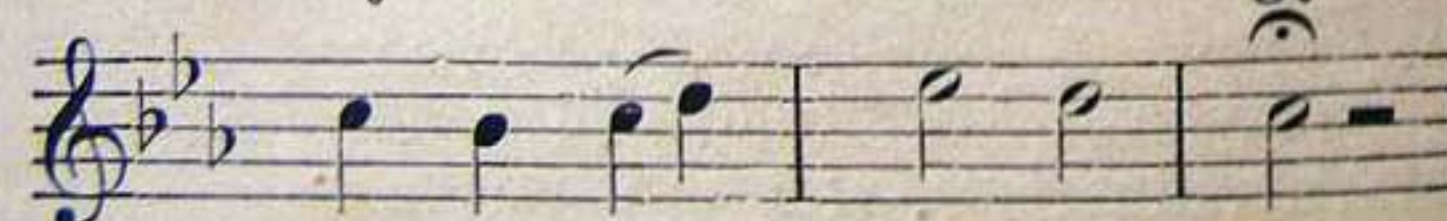
nem! Mert remény - sé - gem ve - tem

csak te benned; Azért az úr - nak

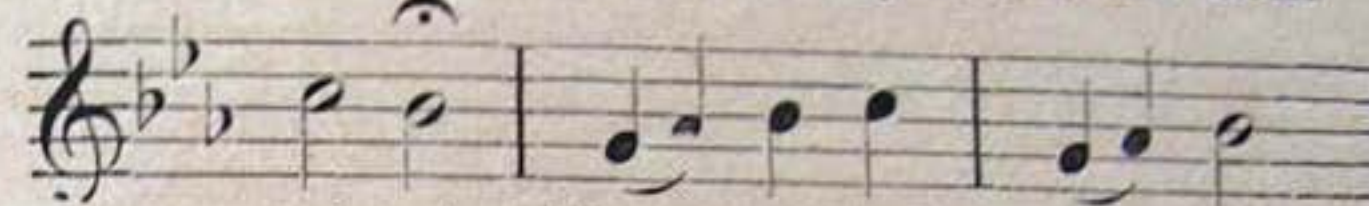
mondjad ezt lelkem: Én u - ram vagy te,

ör - ven - dek te né - ked!

E ki - vül nem kér - kedhetem sem -

mi - vel, Hogy né - ked hasz - nál -

hat - nek jó - té - tem - mel.

2. A szentekkel e földön jól teszek,
És segítek jámbor istenfélőket;
De azoknak leszen nagy sérelmek,
Kik követnek idegen isteneket:
Ő véres áldozatjokat nem nézem.
És neveket ajakimra sem veszem.
3. Az úr Isten az én örökségem,
Mely nekem kiváltképen részemmé lett,
És ő megtartja híven azt nekem.
Az én sorsom a legjobb részre esett,
Hogy az örökség sinórral osztatott,
Azzal a legszebbik rész nekem jutott.
4. Dicséretet mondok én az úrnak,
Ki engem tanácsával jól vezérel;
Még veséim is erre tanítanak,
És az ágyban is megintenek éjjel.
Az urat szüntelen előttem tartom,
Ki velem lévén nem lehet ártásom.

5. Öröme vagyon szívemnek ezen,
Dicsőségem örül, megnyugszik testem,
Noha a sírban fekvése leszen;
De azt szívemben nyilván én elhiszem,
Nem hagyod a koporsóban szentedet;
De a rothadás ellen megmented őtet.
6. Az életre nekem útat mutat,
Mely életben vagyon örök boldogság,
Hol szent színednek gyönyörű voltát
Láttatod; mely nagy öröm és vigasság!
Jobbkezded ereje, dicsősége
Örökre megmarad, soha nincs vége.

XIX. ZSOLTÁR. C. M.

Az e - gek be - szé - lik, És nyilván
Az ég meny - nye - ze - ti szé - pen ki -

hir - de - tik Az Úr - nak e - re - jít,
je - len - ti Ke - zé - nek mun - ká - jít.

A na - pok egymásnak Tu - do - mányt

mu - tat - nak Az ő böl - ces - sé - gé - ről:

Egy éj a más éj - nek Be - szél az Is -

ten - nek Ő nagy di - cső - sé - gé - ről.

2. Nincs szó, sem tartomány,
Holott e tudomány
Nem prédikáltatnék; :l:
Mindenfelé mégyen
E föld kerekiségén
Beszédek ezeknek.
Írások kimégyen
Mind e világ végén.
Holott a fényes napnak
Hajlékot az Isten
Helyezettett szépen
Ő lakó szállásának:
3. Melyben mint vőlegény
Reggel felkél szépen
Ő ágyasházából; :l:
És ugyan örvendez,
Mint az erős vitéz
Ha futásra indul.

Az égnek egy végén
 Felkél, és elmegyén
 Gyorsan a más végére:
 Sehol semmi nincsen,
 Ő hévsége ellen
 Mi magát elrejttesse.

4. Az Isten törvénye
 Tiszta, ő beszéde
 Lelkeket megtérit; :l:
 Hűség bizonyysága,
 Kisdedeket abba
 Bölcseségre tanít.
 Ő parancsolati
 Igazak mondási,
 Mik szívet vigasztalnak;
 Minden ő törvényi
 Tiszták, szent beszédi
 Szemet világositnak.

5. Az Isten félelme
 Tiszta mind örökké
 Megmarad és megáll; :l:
 Az ő itélete
 Igaz mindenekbe',
 Teljes nagy jósággal.
 Aranynál, ezüstnél,
 Kedvesb drágakőnél,
 És sokkal becsületeseb;
 Ő szerelmessége,
 És gyönyörüsége
 Még a méznél is édesb.

6. A ki szolgál néked
 Uram! tanul tőled
 Nagy jó tanulságot; :l:
 És azt ha megtartja,
 Jó leszen ő dolga,
 Mert veszen jutalmat.
 Ki tudná bűninek
 Számát esetinek,
 És ki gondolhatná meg?
 Én sok bűneimet,
 Titkos vétkeimet,
 Uram! nékem bocsásd meg.

7. Szolgádat őrizd meg,
 Kevelységtől tartsd meg,
 Ne essék e bűnbe: :l:
 És én tiszta leszek,
 Semmi bűnt nem teszek,
 Járok te kedvedbe';
 Szájamnak szólása,
 Szívem gondolatja
 Kedves legyen tenéked.
 Adjad oh én uram!
 És erős köszálam!
 Hogy ne vétsek ellened.

XXIII. ZSOLTÁR. C. M.

Az úr én né-kem ő-ri-ző pász-to-rom;

Azért sem-mi-ben meg nem fogyat-ko-zom,
Gyönyörű szép mezőn engemet él - tet,
És szép ki-es folyó vizre le-gel-tet,
Lelkemet megnyugotja szent ne-vé - ben,
És vezérl en-gem i-gaz ösvé-nyé-ben.

2. Ha a halál árnyékában járnék is;
De nem félnék még ő setét völgyén is:
Mert mindenütt te jelen vagy énvelem:
Veszsződ és botod megvigasztal engem,
És nekem az ellenségim ellen
Asztalt készítesz, eledelt adsz bőven.
4. Az én fejemet megkened olajjal,
És engemet itatsz teljes pohárral;
Jóvoltod, kegyességed körül-veszen,
És követ engem egész életemben.
Az Úr énnékem megengedi nyilván,
Hogy mind éltiglen lakjam ő házában.

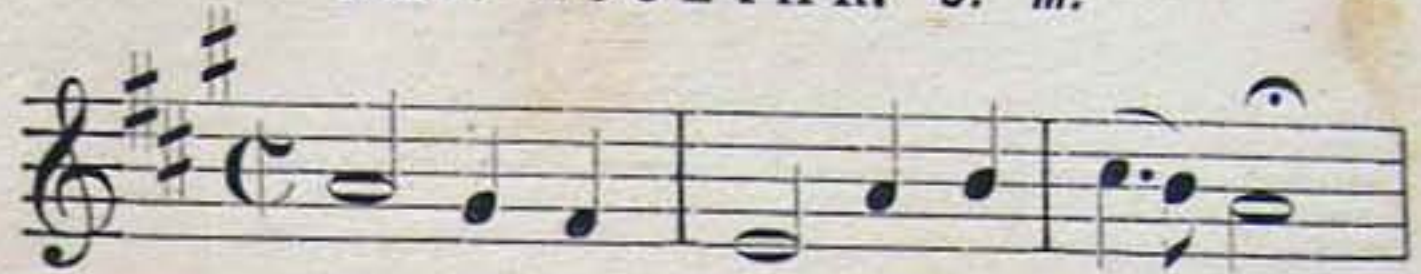
XXIV. ZSOLTÁR. C. M.

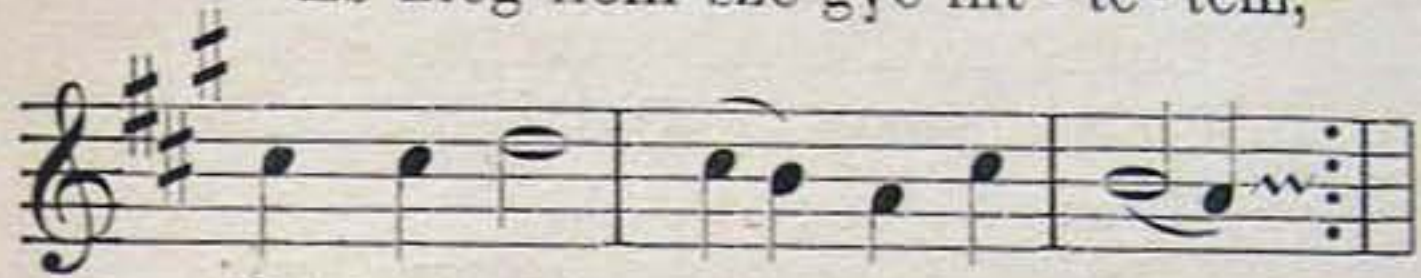
Az Úr bír ez e-gész föld - del,
És minden ben - ne é - lők-ke-l;
Ö - vé e föld - nek ke-rek - sé - ge,
Kit a ten - ge - ren é - pi - tett,
Fo - lyó vi-zek-ke-l körül-ve-tt,
Melyben meg-lát-szik böl - ces - sé - ge.

2. Ki mégyen fel a szent helyre,
Az úrnak ő szent hegyére?
És vajjon kitől tiszteltetik?
A kinek tiszta ő szíve,
És ártatlan az ő keze,
A ki hamisan nem esküszik.
3. Ezt az úr megáldja szépen,
Ki mint idvezítő Isten
Igazságát adja őnéki.
Ez pedig a boldog nemzet,
Mely a Jákóbnak Istenét
Keresi, és szent színét nézi.
4. Világi kapuk nyiljatok,
Fejeteket feltartsátok:
Hogy e dicső király térjen bé
Micsoda dicső király ez?
Seregeknek Istene ez:
Nagy ennek hadi erőssége.
5. Ti kapuk! emelkedjetek,
Fejeteket felvessétek:
Hogy e király belétek térjen.
Kicsoda e nagy királyság?
Ez a seregeken uraság,
Mely nagy az ő dicsőségében.

XXV. ZSOLTÁR. C. M.

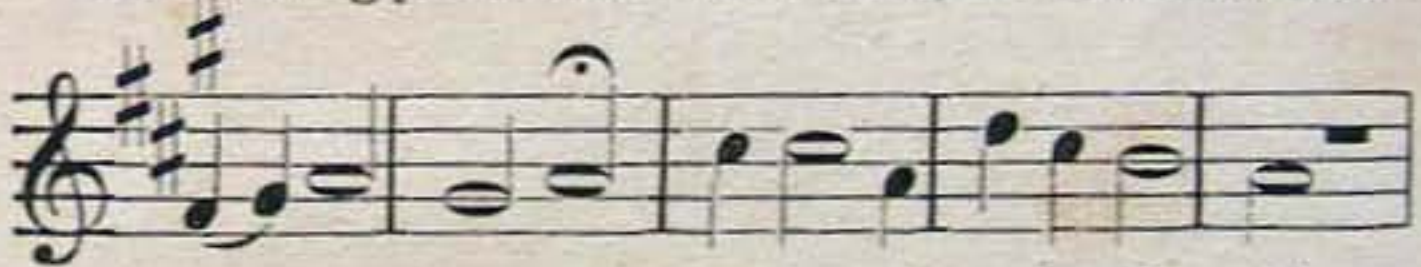
Szí-ve-met hoz-zád e - me-lem,
És meg nem szé-gye-nit - te - tem,

És ben-ned bí - zom u - ram!
Nem ne-vet sen - ki raj - tam:

Mert szégyent nem vallanak, A kik hoz-zád

e - se-dez-nek; Azok pironkodja-nak,

A kik hi - tet-le-nül él - nek.

2. Útaid uram! mutasd meg,
Hogy el ne tévelyedjem, /:
Te ösvényedre taníts meg,
Melyen intézd menésem;

És vezérelj engemet
A te szent igaz igédben;
Oltalmazd életemet:
Mert benned bízom úr Isten.

3. Emlékezzél jóvoltodból
Nagy kegyelmességedre; :l:
Emlékezzél irgalmadról,
Mely megmarad örökké.
Ifjuságomnak vétkét,
Kérlek, hogy meg ne emlitsed;
Sőt nagy kegyességedet
Én Istenem! megtekintsed.

4. Jó és igaz az úr Isten,
Mind örökkön örökké, :l:
A bűnösöket térítvén
Ő igaz ösvényire;
És a nyomorúttakat
Életekben igazgatja,
Nagy-kegyesen azokat
Az ő útában megtartja.

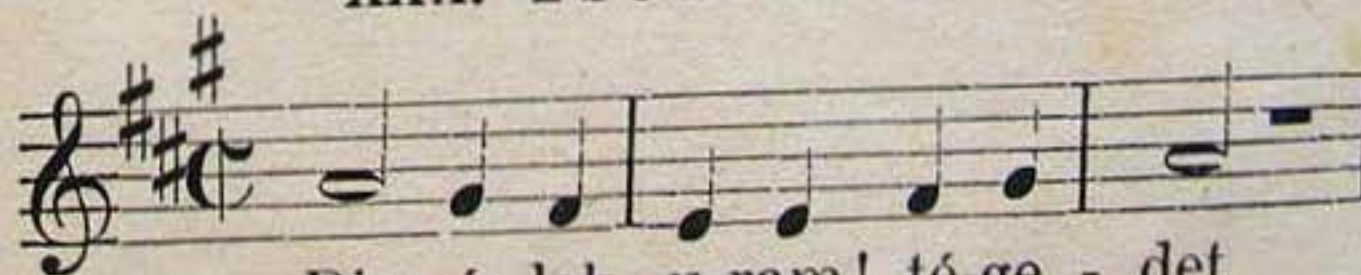
5. Az Istennek minden úta
Kegyesség és nagy hűség :l:
Azoknak, kik mondására
Gondot tartnak mind végig.
Énnékem kegyelmezz meg,
Uram! a te szent nevedért,
És bűnömet bocsásd meg.
Ne ostorozz nagyvoltageért.

6. A ki az úr Istent féli,
És tiszteli szívében, :l:
Azt ő nagy-híven vezérli
Ő igaz ösvényiben;
Nagy békességben annak
Minden jó bőven adatik,
És ő maradékinak
Gazdag örökség hagyatik.

7. Az igaz istenfélőknek
Megjelenti titkait, :l:
És az ő benne hívőknek
Megmutatja kötésit.
Istenhez szemeimet
Felemelem szüntelenül:
Ő megőriz engemet,
Lábam kivonsza a tőrből.

8. Azért térj hozzám Istenem!
Tekints reám kegyesen, :l:
És kegyelmezz meg énnékem,
Mert élek szegénységben.
Nyavalyája szívemnek
Napról-napra mind öregbül;
Uram! add végét ennek,
Végy ki engem ez inségbül.

XXX. ZSOLTÁR. T. B.

Di-csér-lek u-ram! té-ge - det,

Mert te meg-tar-tál en-ge-met,

És kegye-sen fel-e-me-lél,

El-len-sé-gim-től megmen-tél,

És meg nem en-gedéd a-zok-nak,

Hogy fájdal-mi-mon vi-gad-ja-nak.

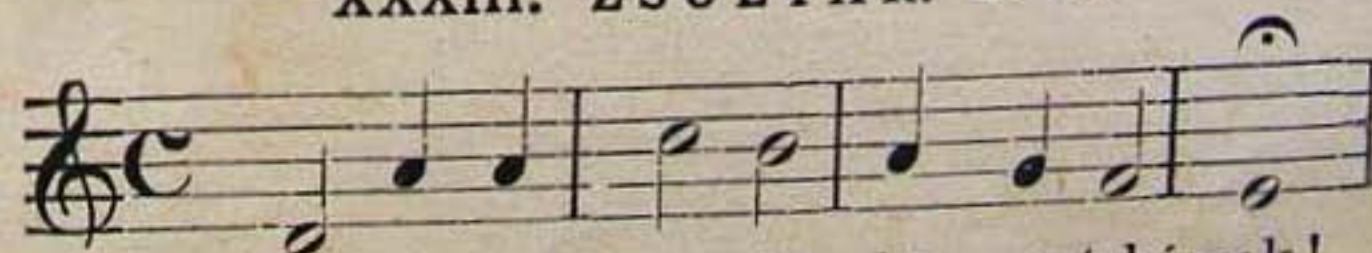
2. Hogy felkiálték tehozzád,
Beteg szolgád meggyógyítád;
S mikor már csaknem a sírba,
Esném a halálba sírva,
Ismét feltámasztál engemet,
Romlástól megmentéd lelkemet.

3. Istenes hívek és szentek,
Az úrnak énekeljete,

Áldjátok őtet mind végig,
Mert nem haragszik sokáig;
Az ember alig gondolhatja,
Mily hamar elmulik haragja.

4. De az ő kegyelmessége
Rajtunk megmarad örökké.
Néha oly dolgom érkezik,
Min estve szívem bánkodik;
De reggel a mihelyt felkelek,
Azonnal víg örömet lelek.
5. Uram! ha én porrá leszek,
Tégedet hogy dicsérhetlek?
Igazságod, hogy hirdesse?
Hallgasd meg uram! kérésem:
Könyörülj rajtam, szabadíts meg,
Légy kegyelmes uram! és tarts meg.
6. Az én síralmimat végre
Fordítád boldog örömré,
És szomorú zsák ruhámat,
Elvöd rólam bánatimat:
Melyért uram! örökké áldlak.
Mindenek előtt magasztallak.

XXXIII. ZSOLTÁR. C. M.

No-sza Is-ten-fé-lő szent hí-vek!
Mert il-lik, hogy ő-tet di-csér-jék,

Ör-vendez - ze - tek az úr - nak:
Kik ö - rül - nek i - gaz - ság - nak.

Áld - já - tok a - zér-tan t:
Han - gos czi-te - rákban, Az úr

áldas-sék, Lantban, hege - dü - ben,

Czim - bal - mi zen - gés - ben

Ma-gasz-tal-tas - sék.

2. Énekeljete néki vigan
Gyönyörű szép új éneket,
Szép hangicsáló szerszámokban
Mondjatok ékes verseket;
Mert igaz mondása,
Állhatatos dolga;
A mit az úr szól,
Megáll igazságban;
Minden dolgaiban
Cselekszik jól.

3. Szereti ő az igazságot,
Az ítélet nála kedves;
Dolgában tart irgalmasságot,
Melylyel mind e világ teljes.
Az úrnak igéje
Egeket teremte,
Melyeket ott feun
Szájának lelkével,
Nagy szép seregekkel,
Szerze ékesen.
4. Az úr Isten mintegy tömlőben
Szoritja a tenger vizét,
Elrejt, mintegy kincses helyben,
Ő mondhatatlan mélységét.
Minden földi népek
Az urat féljétek:
Mind e világon,
Valakik s hol laktok,
Ő tőle tartsatok
Szorgalmatosan.
5. Mert mihelyt ő csak egy igét szól,
Azonnal meglészen minden,
És valamit ő megparancsol,
Nagy hamarsággal meglészen.
Gonoszok tanácsát,
És minden szándékát
Az úr megtöri;
És a mit a népek
Magokban végeznek,
Semmivé teszi.

6. De az úr Istennek tanácsa
 Megmaradand mindörökké,
 És megáll minden gondolatja,
 Kiterjed minden időkre.
 Boldog az a nemzet,
 Ki ily urat szeret
 Mint ő Istenét;
 Boldog a nemzetség,
 Kit kedvel e felség,
 Mint örökségét.
7. A nagy Isten magas mennyekekből
 Alá tekint szemeivel,
 E világra néz onnan feljül
 Minden nemzetekre széllyel;
 Szép palotájából,
 Szeme alá fordul,
 E széles földre,
 Nagy-dicsőségesen,
 Vigyáz nagy-fényesen
 Az emberekre.
8. Mert önnön maga erejével
 Formálta az ő szívöket
 És minden ő dolgokra néz el,
 Látja cselekedetöket.
 Az országló király,
 Nagy sűrű táborral,
 Meg nem tartatik,
 És az erős vitéz,
 Az ő erejéhez
 Itt nem bízhatik.

9. A ki ő gyors lovában bizik,
 Megcsalatkozik dolgában;
 A ki karjával dicsekedik,
 Meg nem tartatik a hadban;
 De a nagy úr Isten
 Népeire szüntelen
 Néz szemeivel;
 A kik benne bíznak,
 És hozzá fordulnak,
 Nem felejtí el.
10. Gondot tart rájok, s a haláltól
 Megtartja őket éltökben;
 Szükségtől és éhelhalástól
 Őrzi a drága időben.
 Lelkünk azért várja,
 Szüntelen óhajtja
 Az úr oltalmát;
 Ki paizsúl végre
 Eljő segítségre:
 Ad diadalmat.
11. Azért őbenne a mi szívünk
 Igen örvendez szüntelen:
 Mert ő minékünk reménységünk,
 És bízunk ő szent nevében.
 Nagy kegyelmességed
 Mi rajtunk bővitsed;
 Légy mi gyámolunk;
 Ne hagyj szükségünkben;
 Segíts meg éltünkben:
 Mert téged várunk.

XXXIV. ZSOLTÁR.

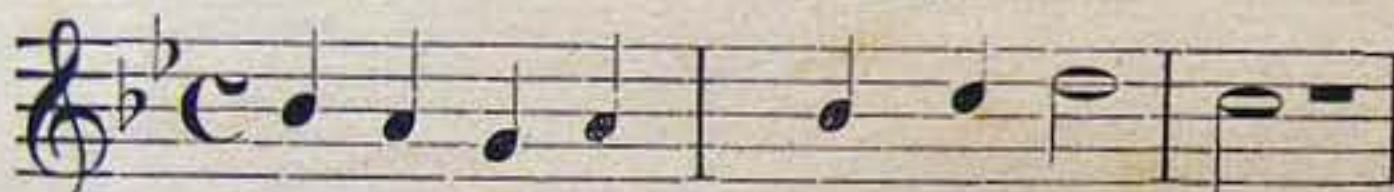
1. Mindenkoron áldom
Az urat, mig engem éltet,
És az ő szent dicséretét
Szájamban hordozom:
Dicsekedvén áldja
Lelkem jóvoltát az úrnak,
Kit a szegények hallanak,
És örülnek rajta.
2. Magasztaljuk vigan
Az úrnak áldott szent nevét,
És véghetetlen kegyelmét
Dicsérjük mindnyájan;
Mert midőn keresném
És kérném az én uramat,
Meghallá kiáltásomat,
És megtarta engem.
3. Kik az úrra néznek,
Tőle megvigasztaltatnak;
Soha orczájuk azoknak
Meg nem szégyenülnek.
A szegény kiálta:
És meghallgatá az Isten,
El nem hagyá inségében;
De megszabadítá.
4. Az Isten angyali
Hívek körül tábort járnak,
Istenfélőket megtartnak,
Mint Isten követi.

- Lássátok az úrnak
Jóvoltát és kóstoljátok,
Mert bizony boldogok azok,
Kik ő benne bíznak.
5. Féljétek az urat
Mindnyájan hívek és szentek;
Mert nem lesz soha szükségök,
Kik félik hatalmát.
Az oroszlánoknak
Gyakorta szükségök esik,
De kik az Istent tisztelik,
Meg nem fogyatkoznak.
 6. Én fiaim jertek,
Hallgassatok beszédemre,
Megtanítalak szent életre:
Hogy Istent féljétek.
Kicsoda az ember,
Ki hosszú életet kíván,
És minden ő dolgaiban
Jó állapotot kér?
 7. Őrizd meg nyelvedet
A gonosz rágalmazástól;
Óvd ajakid álnokságtól;
Meg ne sértsd más hírét;
Tégy jól, gonoszt gyűlölj;
Békességet kérj és kövess;
És hogy Istennél légy kedves,
Tisztességnek örülj.
 8. Az Isten szemei
Látják a gonosztevőket,

És ő emlékezőket
A földről eltörli.
A jókat nem hagyja,
Kik ő hozzá tiszta szívből
Kiálnak nagy inségekből,
Mind megszabadítja.

9. Közel az úr Isten
A töredelmes szívekhez,
És a sérelmes lelkekhez
Segítséggel leszen.
Az igaznak itten
Ő nyavalyája sokasúl;
De minden nyomoruságból
Kimentti az Isten.

XXXVIII. ZSOLTÁR. C. M.

Ha-ra-god-nak nagy vol-tá - ban

Megindulván, Nefeddj meg u - ram, en-gem!

Bú-sult ger - je - de - zé - sed-ben

Rám tekintvén, Ne büntess meg Is-te-nem.

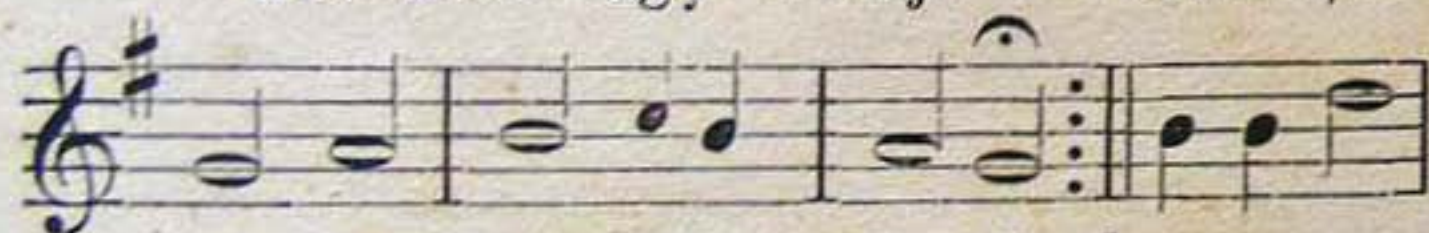
2. Mert az én nagy gyarlóságim
És bűneim,
Fejem feljülhaladták,
Kiknek nehéz terhes voltát,
Súlyosságát,
Tagaim nem bírhatják
3. Minden mostani kérésem,
Én Istenem!
Vagyon szemeid előtt;
És minden fohászzkodásom,
S óhajtásom,
Tőled el nem rejtetött.
4. Szívem nyugalmat nem lelhet,
Igen reszket,
Minden erőm elfogyott;
Szemeim világossága,
Vidámsága,
Éntőlem eltávozott.
5. De én az Istenben bizom,
És elvárom,
Hogy kérésem meghallja:
Mert szívem hozzá emelem,
És elhiszem,
Hogy szükségem meglátja.
6. Hamisságomat megvallom,
Nem tagadom
Gonosz téteményimet;
Bűneim miatt lett sebek
Kesergetnek,
És gyötrennek engemet.

7. Uram! ne hagyj el engemet,
Nézd ügyemet,
Mert egyedül hagyattam;
Kérlek, légy irgalmas nekem
Én Istenem!
Mert csak tebenned bíztam.
8. Azért tőlem ne állj messze,
Szánj meg végre,
Én kegyelmes Istenem!
Segedelmeddel ne késsél,
Siess, jöjj el,
Én édes idvességem!

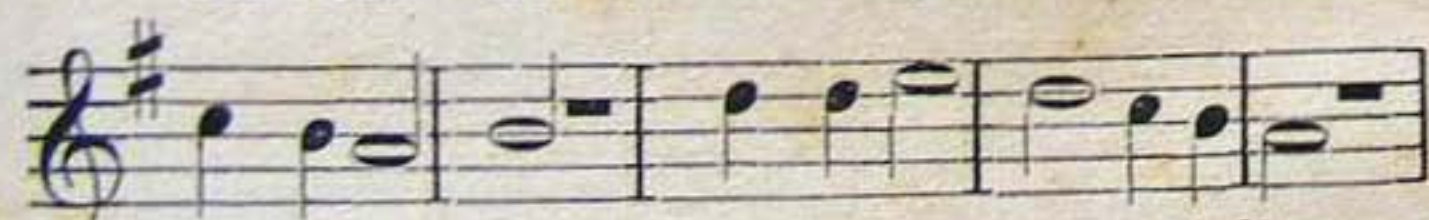
XLII. ZSOLTÁR. C. M.

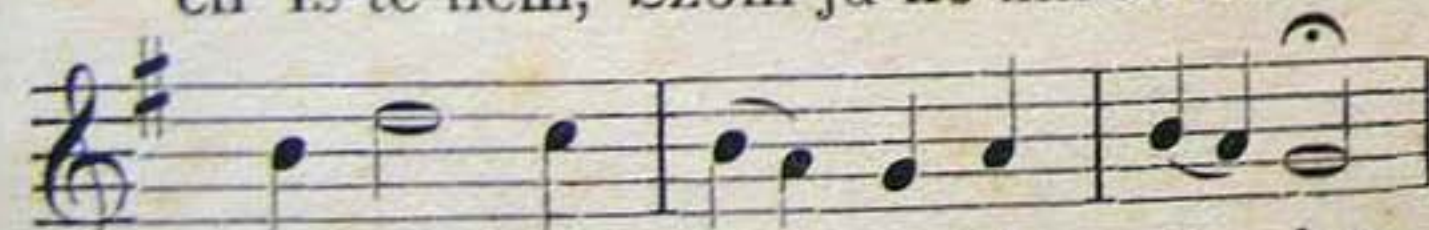
Mint a szép hű-veš pa - tak-ra,
Lel - kem úgy ó-hajt u - ram-ra,

A szar - vas kíván - ko-zik :l:
És hoz - zá fohász - kodik. Tehozzád

én Is-te-nem, Szom-ju-ho-zik én lelkem:

Vaj-jon szi - ned e - le - i - be

Mi-kor ju - tok é-lő Is - ten!

2. Könyhullatásim énnékem
Kenyerem éjjel nappal;
Midőn azt kérdik éntőlem:
Hol Istened, kit vártál?
Ezen lelkem kiontom,
És házadat óhajtom,
Hol a hívek seregében
Örvendek szép éneklésben.
3. Én lelkem! mire csüggedsz el?
Mít kesergesz ennyire?
Bízzál Istenben s nem hágy el,
Kiben örvendek végre:
Midőn hozzám orczáját,
Nyújtja szabaditását.
Oh én kegyelmes Istenem!
Mely igen kesereg lelkem!
4. Sebessége árvizednek
És a nagy zúgó habok
Én rajtam özveütköznek:
Még is hozzád óhajtok;
Mert úgy megtartasz nappal,
Hogy éjjel vigassággal
Dicséreteket éneklek
Neked erős őrizőmnek,
5. Én lelkem! mire csüggedsz el?
Mít kesergesz ennyire?

Bizzál Istenben s nem hágy el.
Kiben örvendek végre:
Ki nekem szemlátomást
Nyújt kedves szabadulást;
Nyilván megmutatja nekem,
Hogy csak ő az én Istenem.

L. ZSOLTÁR. C. M.

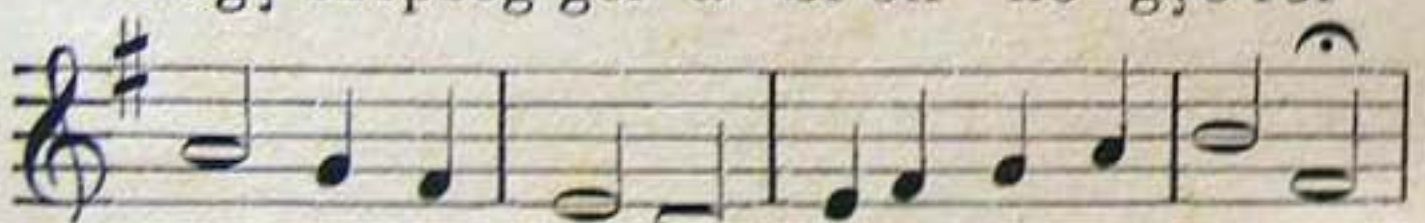
Az erős Is-ten u-rak-nak u-ra,

Szól és mind e földet e-lő hív-ja;

Tá-madat - ról és nap-e-nyé-szet-ről, :|
Nagy szépség-gel a Si-on he-gyé-ről

El jő az Is-ten ő fényessé-gében,

Semmit el nem hall-gat i-té-le-té-ben.

2. Emésztő tűz megyen ő előtte,
Nagy forgó szélvész leszen környüle:

Szólitja az eget és a földet, :|
Hogy megítélje minden ő népét
Mondván: gyűjtsétek ide a híveket,
Kik áldozattal vették kötésemet.

3. Az egek hirdetik igazságát
Az Istennek, mert itél igazat.
Én népem hallgasd meg, szólok neked: :|
Izrael! ezt jól eszedbe vegyed:
Én tenéked erős Istened vagyok;
Áldozatiddal keveset gondolok.
4. Szükségben tőlem segítséget kérj,
És megsegítek, hogy engem dicsérj.
A gonosznak mond Isten: de mire :|
Veszed törvényem a te nyelvedre?
Kötésem száddal vallod, de gyűlölöd
Intésemet és ígémet megveted.
5. Ezt mostan eszetekbe vegyétek,
Kik az Istenről elfelejtkeztek,
Hogy el ne rántsalak mentség nélkül. :|
A ki hálát ad, engem az becsül,
Mond Isten: az ily ember jár jó úton,
És neki segedelmem jelen vagyok.

LXI. ZSOLTÁR. T. B. 38. Zsoltár nótája.

1. Kiáltásom halld meg Isten!
Vedd füledben
Az én könyörgésemet;
Mert én szívem nagy inségből,
Messze földről
Kiáltja felségedet.

2. Vigy fel engemet kőszálra,
Magasságra,
Hol bátorságom legyen;
Mert te vagy én erős tornyom,
Vigasságom,
Én ellenségim ellen.
3. Te hajlékodban lakásom
Én kívánom,
És óhajtom szüntelen;
Szárnyaidnak árnyékában
Kivánkozván,
Vagyok jó reménységben.
4. Mert meghallgatsz kérésemben,
Oh úr Isten!
Nyujtván kegyességedet;
Örökségeket megadod,
És megáldod,
A kik félik nevedet.
5. Naphoz napok adassanak
A királynak,
Nagy sok nemzetségekre
Sokasítsad esztendeit;
Nyújtsd életét
Végzetlen időkre.
6. Országa érjen sok időt,
Isten előtt,
Szép csendes békeességben;
Igazságodnak hívsége
Elől vegye,
És őrizze kegyesen.

7. És osztán vigan éneklek
Szent nevednek,
Mostan és mind örökké,
És a mely fogadást tettem,
Mégfizetem,
Naponként önékie.

LXII. ZSOLTÁR. T. B.

»Az úr bír az egész földdel.«

1. Az én lelkem szép-csendesen,
Nyugszik csak az úr Istenben,
Mert csak ő az én idvességem;
Ő nekem erős kőváram,
Megtartom és én oltalmam,
Minden gonosztól megment engem.
2. Azért szívem! reménységed
Csak az úr Istenben vessed;
Élj csak az ő segedelmével;
Ő nekem magas kőszálam,
Oltalmam és erős bástyám:
Hogy soha ne tántorodjam el.
3. Az Isten én idvességem,
Erősségem, dicsőségem;
Bizzatok azért csak őbenne;
Előtte ti szíveteket,
Töltsétek ki lelketeket;
Ő legyen lelkünk hiedelme.

4. Ne bizzatok hívságtokban,
Hamis ragadozástokban;
Mulandó dolgon ne kapjatok;
Hogy ha sokasul kincsetek,
Ahoz ne bizzék szívetek,
Mert nem állandó gazdagságtok.

LXV. ZSOLTÁR. T. B.

A Si-on-nak hegyén, úr Is-ten!
Fo-ga-dást tesznek né-ke-d it-ten,

Ti-éd a dicsé-ret: :/: Mert kéré - sö-ke-t
Tisztelvén tége - det:

a híveknek, Meg-hal-lod ke-gye-sen.

Azért te - hoz-zád az em - be - rek

Jő - nek min-den-ün - nen.

2. Rajtam a bűn elhatalmazék
Terhelvén engemet; :/:
De nagyvolta kegyessednek
Eltörli vétünkét.
Boldog, a kit te elválasztál,
Fogadván házában:
Hogy előtted nagy buzgósággal
Járjon tornáczodban.
3. Javaival a te háznak
Megelégítettünk: :/:
Szent dolgain te templomodnak
Gyönyörködik szívünk.
A te csuda igazságodból
Megfelelsz minékünk:
Hallgass meg Isten! velünk tégy jól,
Oh mi segedelmünk!
4. Mindenek csak tebenned bíznak,
E föld kerekiségén, :/:
A kik széllyel messze lakoznak
A tengernek szélén.
Te mondhatatlan hatalmaddal
A magas hegyeket
Környülfogod, mint egy abronccsal
Erősítvén őket.
5. A tengeri habok zúgását
Te megcsendesited; :/:
A pogány nép zúgóldását
Ottan elenyészted.

Nagy félelmekben elbágyadnak
Mindenek e földön,
Nagyvoltán a te csudáidnak,
Kiknek számok nincsen.

6. Te megvigasztalsz mindeneket,
Reggel a napfényvel, \therefore
Biztatsz minden élő rendeket,
Csillagokkal éjjel;
Áldásiddal meglátogatod
Az elszáradt földet,
Hasznos essőkkel meglágyítod,
Gazdagítván őtet.
7. A te kútaidból a vizek
Soha el nem fogynak: \therefore
Hogy a szép földi vetemények
Szaporodhassanak.
A barázdákat megitatod
A szántóföldeken:
A vetést szép essővel áldod,
Hogy bőven teremjen.
8. Megkoronázod az esztendőt
Nagy-sok javaiddal; \therefore
Lábaid nyoma kövérséget
Csepeget nagy zsírral.
Lakóhelyei a pusztáknak
Folynak kövérséggel;
Hegyek és halmok vigadoznak
Nagy-bőv termésekkel.

9. A szép síkmezők ékeskednek
Sok barom-csordákkal; \therefore
Villognak a szép szántóföldek
Sűrű gabonákkal.
A hegyoldalok, mezőföldek
Szép buza-növessel
Örvendeznek, és énekelnek
Nagy gyönyörűséggel.

LXVI. ZSOLTÁR. T. B.

Örvendj e-gész föld az Is-ten-nek

És é-ne-ke-lj szép zen-gés-sel;

Nagy dicső-sé-gét szent ne-vé-nek

Min-de-nek di-csér-jék szél-lyel;

Mond-játok ezt az úr Is-ten-nek

Csu-dá - la - to - sok dol - ga - id!

E-rős-sé - ged nagy, hoz-zád es - nek

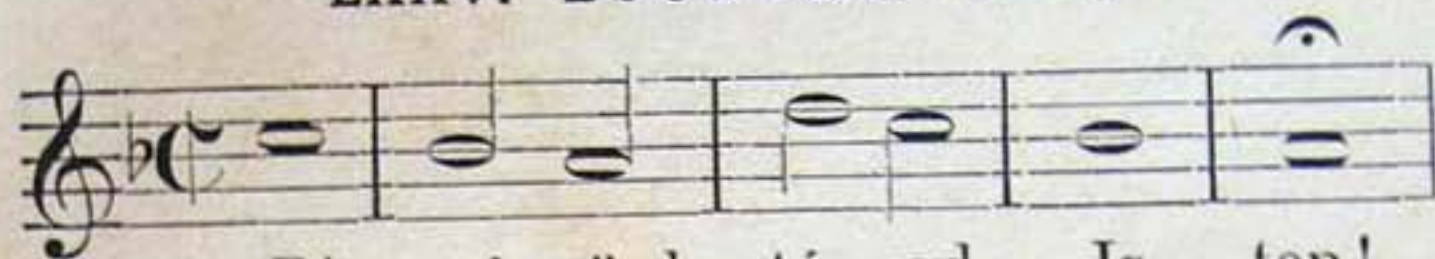

Hi - zelkedvén el - len - sé - gid.

2. A te isteni felségedet
E földön mindenek áldják,
És dicsőséges szent nevedet
Énekléssel magasztalják.
Jertek, és ezt jól meglássátok,
Minden jól ide figyelmezz:
Istennek mely csudálatosok
Dolgai az emberekhez.

3. Áldjátok a mi Istenünket,
E földön minden emberek,
Dicsérjétek az ő szent nevét,
Nagy zengéssel minden népek:
Mert életünket ő megadá,
Az ő nagy kegyességéből:
Lábainkat meggyámolítá,
Oltalmazván eleséstől.

LXXV. ZSOLTÁR. T. B.

Di - csé - rünk té - ged Is - ten!

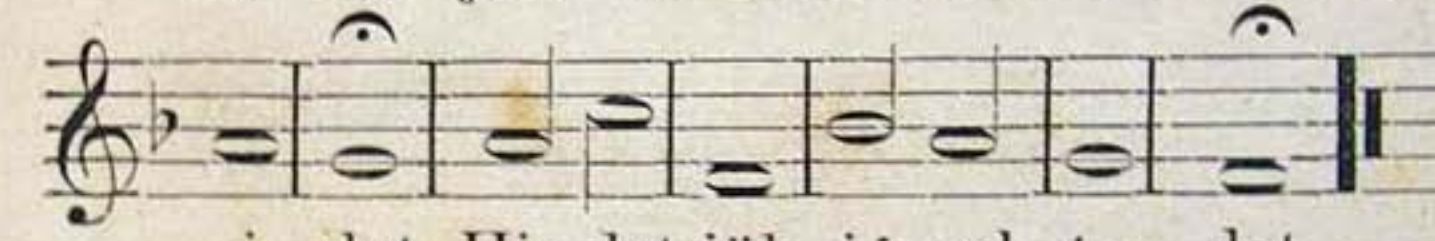
Di - csé - ret lé - gyen ne - ked,

Mert a te di - cső ne - ved, Hoz-zánk

kö - zel jött hí - ven: Mi a-zért csudá -

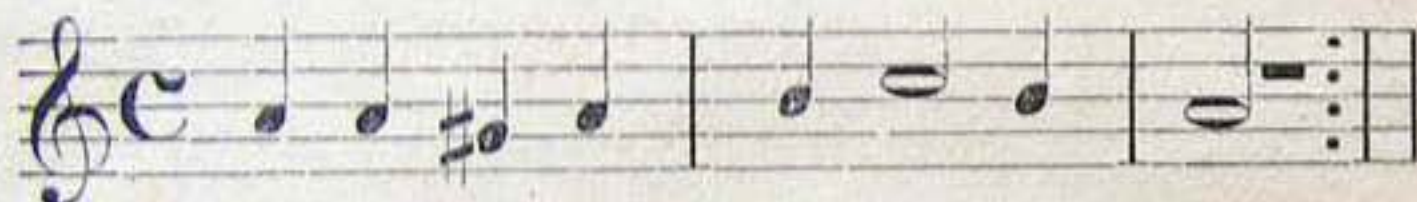
i - dat Hir-det-jük jó - vol - to - dat.

2. Ha időm lesz valaha,
Én igazán itélek:
Ha feneke a földnek
Egyszersmind lerohanna,
Én mégis ő oszlopát,
Jól állatnám gyámolát.
3. A bolondokat intem:
Ne bolondoskodjatok;
A kik pedig gonoszok,
Térjete meg, úgy kértem,

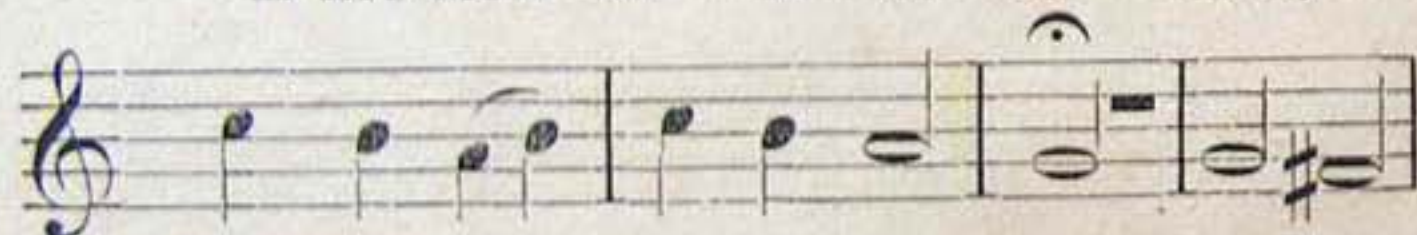
Szarvat ne emeljete,
Ily fenn ne beszéljete.

4. Mert a tiszt és az erő
Nem a napkelet felől,
Sem a napenyészetről,
Sem nem a pusztából jő.
Minden az Istenen áll:
Ő aláz s ő magasztal.

LXXVII. ZSOLTÁR. T. B.

Az Is-ten-hez az én szó - mat,
E-me-lem ki - ál - tá - so - mat;

Hogy fel - ki - ál-ték hoz - zá, Be-szé-

dem meghall - ga-tá. Min-den né-mü szüksé-
Reménységem csak az

gem-ben *!:*

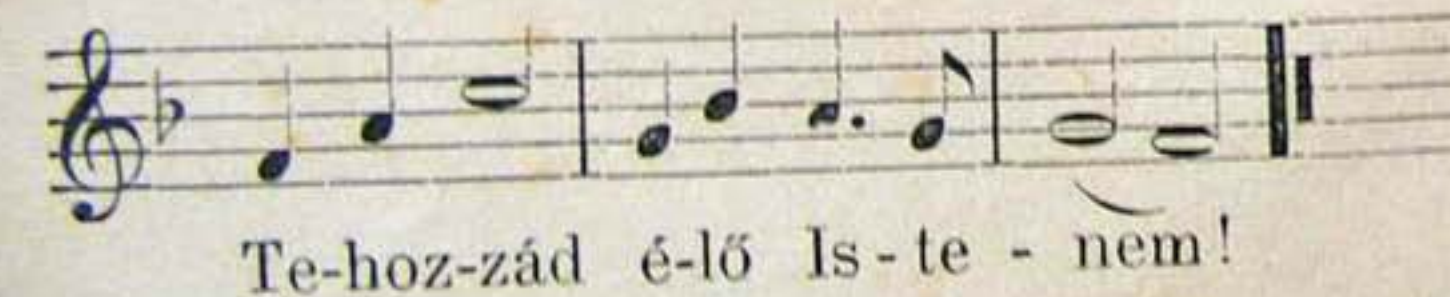
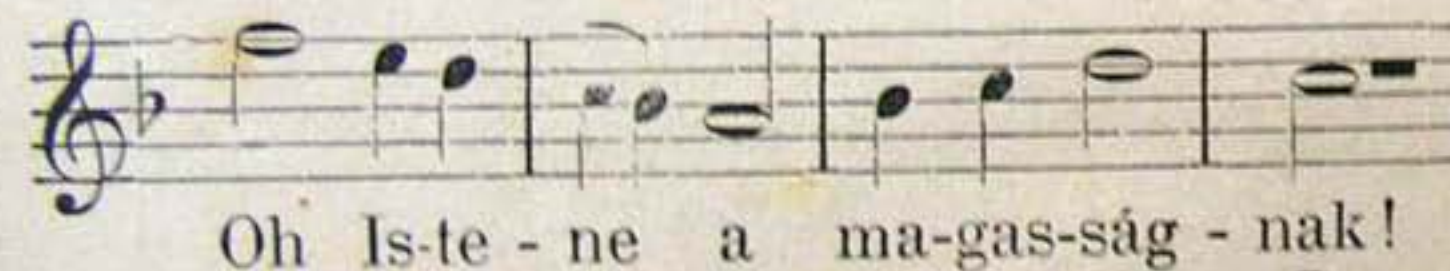
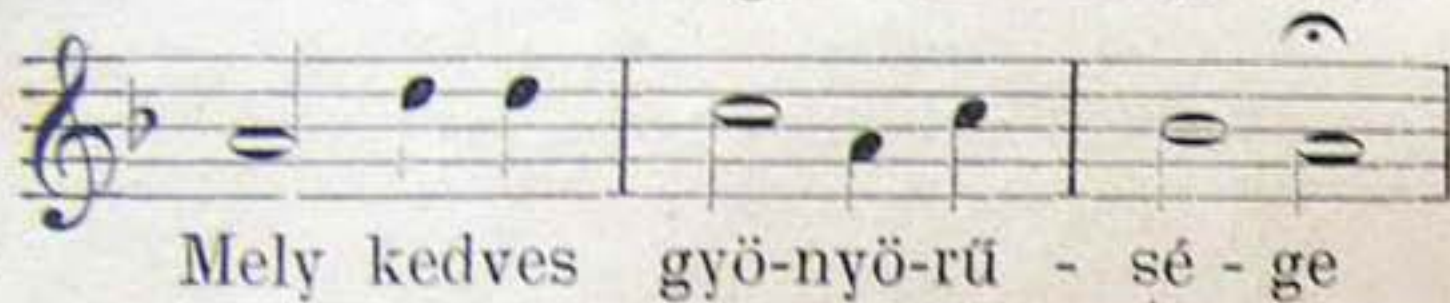
Is - ten: Éj - jel ke-zem fel-tar - tom

S az ég - re hoz-zá nyúj-tom.

2. Lelkem nagy bánatba esett,
Minden vigasztalást megvet;
Az Isten rettent engem,
Ha róla emlékezem.
Noha Istennek szívemben *!:*
Panaszlok nagy inségemben:
Lelkem még sem találhat
Semmiben nyugodalmat.
3. Szemeimet nyitva tartod,
Aludni éjjel sem hagyod.
Erőmben úgy elfogyék,
Hogy egy szót sem szólhaték.
Gondolám a régi időt, *!:*
És forgatám szemem előtt
Az elmúlt esztendőket,
Hányám és vetém őket.
4. Oh erős és kegyes Isten!
Szent vagy cselekedetidben,
És sehol senki nincsen
Hozzád hasonló Isten.
Csuda, Isten! a te dolgod, *!:*
A mint gyakran megmutatod:
Minden népek jól látják
Nagyvöltát hatalmadnak.

LXXXIV. ZSOLTÁR. T. B.

2. Oh boldog az ember nyilván,
A ki a te útaidban
Kiván járni szívvel lélekkel!
Menvén a siralom völgyén,
A hol merő száraz minden,
Ott is ő nagy hiedelemmel
Kutat ás, csinál csatornát,
Melybe esővizet bocsát.
3. Mi paizsunk, oh úr Isten!
Kenettedre nézz kegyesen;
Mert jobb egy nap a te házában,
Hogynem ezer nap egyébütt.
Az Isten tornácza előtt
Kapunálló lennék inkább,
Hogynem mint sok időt élnék
Házokban a hitleneknek.
4. Mert minékünk fényes napunk
Az Isten és mi paizsunk;
Nagy dicsőséggel szeret minket.
Azokkal kegyelmet téssen,
Kik járnak a jó ösvényen:
Sok javaival áldja őket.
Boldog az ember éltében,
Ki bizik az úr Istenben!